

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

6 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/10 No: 601
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL

Maliye Bakanı Berat Albayrak:

“Demir bir yumrukla doları 5 liraya indirdik.”

DEMİR YUMRUK'UN SON SAYISI ÇIKMIŞ!!!

OHOO ÇOKTAN OKUDUM BİTTİ...ASIL BUNDAN
ÖNCEKİ SAYI EKSİK BENDE...HIÇBİR YERDE BULAMIYORUM.

PAPAZIN KAÇTIĞI SAYI MI? TOPLATTILAR ONU,
BENDE DE YOK...

Mizah ölmüş

* Mizah neydi? Mizah sevgiydi...
Mizah emekti. Mizah saçmalıktı.
Mizah olan bir şeyi
abartarak farklı bir
şekilde göstermekti.
Mizah saçmalıklarla,
mantıksızlıklarla dalga
geçmekti. Mizah en kötü
durumda bile 'Slogan
bulamadım' yazmaktı. Mizah
mantık ve akılla olanlara bir
daha bakıp, durum ne kadar
korkunç bile olsa 'Ya ne saçma
sapan şeymiş bu' demekti... Mizah sadece o da değildi,
mizah delilikti, saçmalıktı... Mizah bazı şeylere öyle
değil de böyle bakmaktı. Mizah kötülükle eğlenmek,
umutsuzlukta bile gülebilmeyi istemekti. Mizah
ironiydi, mizah kinayeydi, mizah bir şeyi başka bir şeye
benzetmeydi... Mizah abartılı duruma bakıp 'Yuh artık
bari bunu da yapın' diyebilmektir. Mizah iktidarla, haklı
olanla, haksız olanla eğlenilebilmektir. Mizah mantığın
mantıksızlıkla çarpışmasıydı.... Oysa artık bizde böyle
şeylerin içinden bile şaka, komiklik, mizah bulmak
imkansızlaştı. Gerçekliğin boğucu havasıyla dolmuş
odalara, kafalara yeni bir pencere açmaktı, olmadı....
Olamadı.

@kaansezyum

* Mesela 'İnsanlar ölmesin' diyen birisine 'Şov
yapmasana lan' demek komikti. Ölümü savunuyorsun

çünkü, yaşatmayı değil, yok etmeyi, barışı değil,
savaşı savunuyorsun... İster istemez 'Kimse ölmesin'
diyebilmek her insanın hakkıydı. Ama bizde işte gün
gelir işler değişir. Bugün alkışlatılanlar, ertesi gün tu kaka
olur aniden. Sen de kendi kendine şaşırıldığınla kalırsın.

* Bakın mesela adalette bile artık mantığın bittiği
noktadayız. Mesela pornografik içerik izlemenin cezası,
onları yaşı tutmayan bireylere izletmekten daha ağır...
Şimdi burada neyin mizahı yapılsın? Yaşasın kötülük mü
diyelim? Mantığın olmadığı yerde saçmalık başlar.

* Artık mizah öldü demek ki. 'Yaşasın kötülük' diyelim,
olsun bitsin. Yaşasın devletler, yaşamasın insanlar.
Önemli olan, itaat edene kadar herkesi yok etmek
midir? Neden bunca yıldır çözilemeyen sorunları
çözemiyoruz, neden insanca bir yaşama geçemiyoruz?
Bence hepsi 'İnsanlar ölmesin' diyebilmekle başlayacak.
İnsanlık mutlaka kazanmalı, aksi takdirde orta çağdan
bile daha saçma bir ahlak anlayışına sahip olmamız
muhtemel. Ya da vur dibine gitsin ya nedir?

* Dünyanın en çok gazeteci paketleyen, hapse atan,
haber yapan gazetecilere 'Bunun peşini bırakmam' diyen
bir insanın "Haberciler ne derece özgür olursa, ülkenin
demokrasisi de o denli güçlü olur" demesinden daha
komik ne olabilir? Mizah ölmüş de cesedini yerden alan
yok. Uzun süredir yerde yatıyor kendisi.

* Sokakta durduk yerde 'Hırsız var' diye bağırırsanız
bile hırsız değil siz paketleniyorsunuz. Mizah çoktan

katılmış. Buz gibi olmuş. Allah rahmet eylesin.

* Bazen paketlenmek için sadece sokakta durmanız
bile yetiyor. Duran adam da paketlenmişti. Mizah uzun
süredir yoğun bakımdaydı zaten.

* Güzel ahlakın, iyi hayatın, din ve ahlak kültürünün
koruyucusu kurumun "Babanın öz kızına şehvet
duyması haram değil" diyebilmesi bile mizahın öldüğünü
gösterebilir. Sonrasında zaten Mercedesli kurum 'Valla
biz yapmadık, kuzenimiz yazmış' dedi. Mizah bi kere
daha başından vuruldu. Bari çık 'Bu yanlış düzeltereğiz'
de, herkesten özür dile... Oysa ki böyle değil. Artık
haksızın, suçlunun çıkıp 'Biz çok mağğğğduruz ya'
demesi normal haline geldi. Böyle bir mantıksızlık
anahorunda mizah tabii ki boğularak can verir abilerim
ablalarım.

* Dünyanın en pahalı gecekondusunu bir ormanın
ortasına, ormanı keserek yapmak, bundan sonra da
'Biraz yeşillik olsun' diye megakondunun içine binlerce
Yüroluk bitkiler satın almak, bununla da yetinmeyip 'Biz
mütevazı insanlarız' demek... Mizah bu sefer hafriyat
altında kalıp öldü. Çalışan işçilerle beraber.

* Mizahı öldürdük, başımız sağ olsun. Şimdi diyorum
ki mizah ölmesin. İnsanlar insanca yaşasın, mantıksızlık
değil akıl ve insanlık kazansın. Bakalım neler olacak?
Ben her şeye rağmen mizahın da yaşayabileceğine
inanıyorum.

Biz yaşadıkça daha neler can verecek acaba?

nisan hakan

Merhaba.

Geçenlerde bir arkadaşım ile atıştım. Haksız gibiydim de bir yandan. Bütün ne kadar argümanım varsa hepsini çürüttü. Teker teker çürüttü. Çok sinirlendim, küfür ettim. "Hiç beklemediğin bir anda seni Serdar Ortaç'a dövdürecek" dedi, gitti o da sonra. Arkasından şöyle bir baktım, "manyak lan bu galiba" dedim. "Serdar Ortaç'a insan dövdürmek ne demek" dedim. "Hayır yani Serdar Ortaç'ın da işi gücü yok, beni mi dövecek" dedim. "Hatır uğruna, hayır yani bizim elimiz de burada armut toplamıyor, bir tane de ben indiririm Serdar Ortaç'ın suratının tam ortasına" dedim. "Gerçi şimdi Serdar Ortaç'ı da zamanında parmak arası terliğe benzettik, bilenmiş olabilir bana, bırak hatırı, kendiliğinden bile gelip beni dövebilir" dedim. "Ha gerçi Serdar Ortaç'la da yollarımız nerede kesişecek, o da var, ben çaycılarda takılıyorum, o derneklerde, yollarımız kesişmez yani, gerçi o da bisiklet kullanıyor ama o daha çok Bebek sahilinde, ben Beykoz'un çocuğuyum, yollarımızın kendiliğinden kesişmesi çok zor, ancak döverse hatır gönül için döver" beni diye düşündüm ve inceden bir tırsma geldi. Serdar Ortaç'tan hiç beklemezken dayak yeme ihtimali beni bunalıma soktu. Sonra arkadaşımı düşündüm. Keşke "eniştenin g.tüne dübel çıkarım senin" demeyeydim diye düşündüm. Ama artık bir kez ağzımdan çıkmıştı ve geri dönüş de yoktu. Her küfür bir şekilde geri döner, enişterinin g.tlerine çakılan dübeller geri dönmez. Dönmez dönemez. Kimse eniştesini sevmez, fakat kimse de eniştesine küfür ettirmez. Enişte bizim kırmızı çizimizdir. Sonra biraz daha düşündüm, "Serdar Ortaç'ı tanıyor olabilir mi" diye düşündüm. "Olabilir" dedim sonra. "Neden olmasın" dedim. "Tam bir Serdar Ortaç'la kanka olabilecek tipi var, eyvahlar olsun" dedim. "Hem zaten yalan atıyor olsaydı, ne bileyim, beni Kırac'a dövdürtürdü, en olmadı Soner Sarıkabadayı'ya ağzımı kırdırtırdı, hass.ktir, doğru söylüyor lan galiba" dedim. "Resmen beni Serdar Ortaç'a hiç beklemediğim bir anda dövdürtecek" diyerek kendimce bir çıkarımda bulundum ve o andan itibaren arkama bakmadan yürüyemiyordum bile. Yandım ben bence. Tüm Türkiye "Serdar Ortaç'ın hiç beklemezken dövdüğü mizahçı" olarak tanıyacak beni. Allah'ım bu nasıl bir kahrbelaymış. Şu anda resmen ürkek bir güvercin gibiyim. Serdar Ortaç'tan bir sopa yiyeceğim, öyle böyle olmayacak bu sopa. Her saniye için için ağlıyorum. "Sopamı yesem de ödesem diyetimi" noktasına geldim gelmek üzereyim dostlarım. Benim şu an yaşadığım gerçekten çok büyük bir çile. Ağlıyorum.

Dev ıslak mendil paketinin dibinde kalan ıslak mendiller, daha da ıslak mendiller oluyorlar ya, sevinmiyor musun. Bence seviniyorsun. Çünkü insan ıslak mendil, ne kadar daha çok ıslak mendil olursa, o kadar daha çok mutlu oluyor, resmen o oluyor.

Bir de Hazar'ın evde zıplaması var. Ona böyle bir an geliyor, hop başlıyor evde zıplamaya. Apartmanı zelzeleye sebebiyet verircesine. Bir iki kez alt kattan komşu aşağıdan doğru "tok! tok!" diye sanırım vileda sopasıyla vurdurdu, o oldu. Normalde ayıp tabii yani. Gel kapıya söyle. Medeniyet bekliyorum biraz tabii ki haliyle. Sen "haliyle"yi bildin mi. Hey yavrum hey. Hayır şöyle bir durum da var. Ben zaten bu çocuğun size rahatsızlık verdiğini biliyorum. Müdahale edene kadar bir zaman geçiyor. Belki ben o ara tuvaletteyim, sıçıyorum. Ne yapayım yani, g.tüm de b.kla mı yetişeyim salona. Hey güzel Allah'ım ya. İnsanı da sinirlendiriyorlar. Çocuk lan bu, sen hiç çocuk olmadın mı zalım. Sen hiç zıplamadın mı. Ha zıplamadıysan kusura bakma ama sen zaten buzlukmuşsun. Zıplamayan çocuk mu olur. Çocuk bu, elbet zıplayacak. Zıplarken de, sana da bana da sormayacak. Hayret bir olay.

Bisikletle bazen böyle yüzlerce kilometre yol gidebiliyorum ya, bana hep sorulan soru şu, "ağabey gözünde büyümüyor mu o yollar?". Genelde bu tarz sorular geliyor. Olay aslında şu. Bisiklet kullanırken önündeki yüzlerce kilometreyi hiç düşünmüyorsun. En fazla yüz metreyi, iki yüz metreyi görüyor gözün. Tam bir anı yaşama aracı bisiklet. Yani en azından benim için. Bende yarattığı hissiyat bu. Yaşadığımı hissediyordum bisiklet kullanırken. Pek fazla bir şeyi düşünmüyordum. Sadece o an oluyor bende. Şimdi de kısmetse üçüncü bisikletimi alacağım bu hafta. O da katlanır olacak. Brompton elbet. Ben normalde katlanır bisiklete karşıydım. Fakat adamlar yaptı. Ne bileyim, heyecanlıyım öyle. Bisikletle ilgili her şey beni çok heyecandırıyor. Çok da güzel oluyor, ne de güzel oluyor.

Pek de güzel oluyor.

Bir de insanın çocuğu, galiba onun çocukluğu. Ne bileyim, çocuğun çarpişan arabaya binmek isterse onunla birlikte biniyorsun ya. İşte o anda çocukluğun oluyorsun. Kimse de kendini kandırmasın, ne kadar da çocuk ruhlu olsan, ne bileyim, aklına bile gelmeyebilir. Binmezsin, aramazsın yani çarpişan arabayı. Bu budur yani. İnsanın çocuğu, aslında onun çocukluğu.

Hoşça kal.

BAZI İNSANLARIN İÇİNE EVLER YAPTIK...

...BAZI EVLERE SİĞAMADIK...

...BAZI EVLER KOCAMANDI. İÇLERİNDE YAPAYALNIZ KALDIK...

...BAZI EVLER HAYALDİ BAŞIMIZA YIKILDI...

...BAZI EVLER FAZLA GERÇEKTİ HAYALLERİMİZ YIKILDI...

...BAZI EVLERDEN ÇIKTIK VE Bİ DAHA HİÇ DÖNMEDİK...

...BAZI EVLERE HİÇ DÖNMEDİK ÇÜNKÜ BAŞKA Bİ YERDE SIKIŞIP KALDIK...

...BAZI İNSANLARIN İÇİNDEKİ EVLERİ ONARDIK...

...BAZEN ONARDIĞIMIZ O EVLERİN KAPISINDAN İÇERİ ALINMADIK...

...İNSANLARIN İÇİNDEKİ BAZI EVLERİ YAKTIK...

...HEM DE İÇİNDE KENDİMİZ VARKEN...

...ÇÜNKÜ BAZI EVLERİ KÜL ETMEDEN KENDİ İÇİMİZDEKİ EVİ YAPAMADIK.

"HEY"

8 Mart Cuma / Ankara Route / Saat: 20.30 / bilgi: 0532 250 59 50
15 Mart Cuma / Kadıköy Bahane / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
16 Mart Cumartesi / BKM Mutfak Çarşı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
20 Mart Çarşamba / Bursa Podyum Sanat Mahal / Saat: 20.30 / bilgi: 0224 453 61 00

Halk TV'de Ayşenur Aslan'ın programının arasında beş kere dönen bir kitap reklamı var. **"Tarih baştan sona yaşanır, sondan başa yazılır,"** diye başlıyor. Şimdi cümlelerin başı bildiğin totoloji. Tarih lan bu, Adilviye Hanım'ın kurtarma yazılısı değil ki "İstedğimiz yıldan başlayabilir miyiz?" diye sorup istediğin bir noktadan yaşamaya başlayasın.

İkinci kısmı ise daha feci. Zira tarihi sondan başa yazmaya kalktığın zaman teleoloji yapacaksın ve olayları neden-sonuç ilişkisi yerine sonuç-neden ilişkisine göre kurgulayacaksın demektir. Valla bu cümle o kadar kafamı kurcalıyor ki sonrasında ne kitabı satmaya çalıştıklarına çok da dikkat edemiyorum.

Tabii tarihi istediğimiz yerinden yaşamaya başlamak tıpkı geçen hafta yazdığım gibi zaman yolculuğuyla mümkün olabilir. Geçen hafta zaman yolculuğu yapıp hevesle geçmişe gitsek aslında elimizden hiçbir iş gelmediği için aval aval ortalıkta gezeceğimizi, bütün bu teknolojinin nimetlerini insanlıkla paylaşmak şöyle dursun, boş boş konuşmaktan öte hiçbir şey yapmayıp aziz ve muhterem ortaçağ halkı tarafından mal olmakla suçlanacağımızı yazmıştım. Ortaçağa gittikten sonra takribi bir iki gün içinde cavlğı çekeceğimize de eminim ya orası ayrı. Adama ters bir şey söylersen aliverir kafanı, o derece de tepkiseldir aziz ve muhterem ortaçağ halkı.

İşte o yazı üzerine okurlarımdan beklenmedik tepkiler aldım. Bunlardan Metin Bozkurt, çat kapı dergiye geldi ve 2784 yılından hevesle günümüze geldiğini söyleyerek o zamanın teknolojilerini bize bir türlü anlatamadığından dert yandı. Teknoloji olarak ne var diye sordum "İielisksceş var," dedi. Dedim "Yahu nedir bu İielisksceş?" Anlatamadı. Çok çabuk bir yerden bir yere gidiliyormuş, kelime de Letonca'dan geliyormuş. "Letonyalılar mı bulmuş?" diye sordum, "Yok," dedi, hesapta 2784'ün lideri Letonya'yımış, hatta her yer Letonya'yımış. Dünya lideri Letonya'nın yönettiği dünya federasyonunda da hepimiz Letonca konuşuyormuşuz falan.

Ben tabii böyle her iddiayı ciddiye almıyorum ama inceden kıllanmadım değil. Letonya'nın Arap atı gibi sonradan açılıp fark açma ihtimalini sevdim doğrusu. "Amerika peki," dedim, haberi yok. Federasyon oluncu ülkeler karışmış yaklaşık 2500'lerde, Letonya aradan sıyrılmış. Federasyonun üyeleri de devlet değil bildiğimiz şehirlermiş. "Oğlum Metin doğru mu söylüyorsun, kaç yıllık arkadaşımın, ne zaman geldin?" dedim "Sen hiç benim yaşlandığımı gördün mü?" diye bilmiş bilmiş sırttı. Ha ama ne oldu? Gerçekten işe yarar hiçbir bilgi veremedi. Git çay koy barı, dedim.

Tabii bir iki tane, ortaçağdaki işe yaramazlığımı benim şahsi mallığıma bağlayan okur da olmadı değil ama yapacak bir şey yok; bir şey yazıyorsan, fikrinize katılmayan birileri olacak ve bunlardan bazıları da, size yazıp, bazen de telefonla arayıp fikrinize katılmadığını söyleyecek. Yahu dergiye "Karikatürde İsa'nın Son Yemeği"ni çizmişsiniz, öyle bir yemek aslında olmadı Leonardo'nun uydurması," diye arayan okur vardı. Telefonu da ben açtım, çok sinirli bir abi yarım saat Leonardo Da Vinci, İsa'nın Son Akşam Yemeği, İncil ve niyeyle Led Zeppelin hakkında konuştu durdu. Led Zeppelin konuya nasıl dahil oldu hiç bilmiyorum zira otomatige bağlanmış bir şekilde "Tabii efendim," derken adamın Stairway To Heaven'dan bahsetmeye başladığını fark ettim. Şimdi yine arayabilir ama çok sinirliydi, dergiye bırakmamış olsa bile o sinirle çoktan ölmüş olabilir.

Ama en ilginç, Serkan Özdamar'ın mektubu oldu. Meğer, Martin Mystere çizgiromanında da aynı konu geçmiş ve sanırım bir yan karakter, geçmişe gidip Romalılara karşı Galyalıların yanında savaşmak isteyen Martin Mystere'ye üç aşağı beş yukarı benim geçen hafta yazdığım şeyleri söylemiş. (Biz "martin mistere" diye okurduk, zaten Tay yayınları da "Oğlum millet nasıl okusun bunu?" diye düşünerek çizgi romanı Atlantis adıyla yayınlamıştı.)

Yıllardır diğer çizgi romanların arasında görür ama o yıllarda Türkiye'de "Atlantis" adıyla yayımlandığı için pek orali olmazdım. Keriz gibi bütün öyküler suyun altındaki Atlantis kıtasında geçiyor zannediyordum çünkü ve gerçekten suyun altında geçen bir öykü fikri bana hâlâ cazip gelmiyor. Evet, Aquaman'e de gitmedim. Oturduğum yerden "Ulan bu gudik suyun altında ne kahramanlık yapıyor?" diye spekülasyon yapmayı tercih ediyordum. (Bunun istisnası siz de takdir edersiniz ki Süngerbob Kareşort ve onun kalender arkadaşlarıdır.)

Tabii aklın yolu bir diye kendi kendime gönenebilirim de ama bizim de aklımızın bir olduğu şey Stephen Hawking, Eric Hobsbawm değil de Atlantis çizgi romanı işte. Neyse yine de Atlantis diğer çizgi romanlara göre biraz daha elitti diye hatırlıyorum. Öyle benim hastası olduğum Mister No'lar gibi herkes tarafından okunmazdı.

" bir bir sığıyorum
içinden zamanın,
gölgesi düşüyor her
bir an'ın "
Hatice Kübra Erişir

● Bütün hayatın asıl
amacını en nihayetinde
buldum: Yavru kedilerin süt içmesi...

● Diğer Erdoğanlar hususunda laf
demem. Lakin Özdemir Erdoğan, kıymetli
müzişyendir. Her kimin sofrasında oturduysa,
ona kıvanç verir. Çünkü sanatçılık, en değerli
iş...

● Yaşantı, iki yer sofrasına oturma
arasında olan bitenlerin adıdır. İnsan, yer
sofrasına oturunca sevinir. Yerçekimiyle
laubalilik, sıfır!

● Kot pantolonun adı, blue jean kumaşını
Türkiye'de üreten Muhteşem Kot'un
soyadından geliyor. An itibarıyla siyah
kotumun adı Muhteşem'dir bundan gayri!!

● Ne kadar zekiysen, alkol yüzünden
yaşayacağın kepezelik ihtimali, o kadar

yüksek...

● Ezgi Mola: Teoman'ın müziğe
ara vermesi.

● Bu, ellinci baharım.
Az mı? Değil. Çok
mu? Değil. Güzel mi,
güzel. Bu kadar mı, bu
kadar...

● 'Stefano' dersi,
tam da ben basın
yayın öğrencisiyken,
müfredattan kaldırılmıştı.
Bilmeyenler için, kısa
işaretlerden oluşan bir
hızlı yazma tekniği steno,
bilhassa gazetecilerin
kullandığı. Merak
ediyorum, yeryüzünde hala
daha steno bir gazeteci
var mıdır? Bence kesin
vardır eski tüfekler...

● Gökova'da bir
orman evi. Yazın da gördüm, kışın daha
güzel. Geçen yıllarda bir turist ağırlamış
ev, alman kadın polis tatilini geçirmiş.

Kadın bir gün, meyve dolu tabağı minik
verandada bulunan masaya koymuş,
içeri girmiş, döndüğünde
meyveler yokmuş! Şaşırmış
kadın, mesleki devinim
gereği parmak izlerini
alıp, Almanya'daki
balistik uzmanı arkadaşına
göndermiş.ertesi gün
gelmiş netice: Meyveleri
aşırıanlar, sincaplar!
Atilla Atalay'ın deyişiyle
'sincap denen bu pijler'
kısa sürede masayı
pırıl pırıl yapar hale
gelmişler, orman onların
ormanı, bence gayet
haklı minyonlar. Neyse,
obsesif polis kadın, bu
kez de cürüm anını
merak etmiş, fotokapan
kurup kolpadan
masaya cevizler bırakıp
ortadan kaybolmuş.

Anında belirmiş sincaplar, ellerinde birer
ceviz, tüm dişleriyle kameraya bakıp
poz vermişler. Akabinde hızla ormana

karişmişlar...

● Tüm zamanların en muhteşem kahramanı
Vedat Bey'in Görkemli Hayatı adlı kitabı,
yeni öykülerle genişletilmiş olarak Karakarga
Yayınları'ndan çıktı. Vedat Bey'le adaş
olmamız, isim benzerliğinden ibaret, nerde
bende ihtiyaç? Ezogelin çorbalarından, Eyüp
Sabri Tuncer kolonyalarından Hacı Şakir, 404
yapıştırıcılarına nerdeyse kültürleşmiş tüm
yerel markaların hikayesinde yeri var Vedat
Bey'in. Lir çalıyor. Bir de katiyen ölmüyor,
böyle bir Vedat Bey...

● Hop, kaynamasın! Son dönemde kültür
dünyamıza minicik bir katkı oldu.
Daha doğrusu bu minnacık fikrin babası
oluyorum. Ne midir bu fikir? Aylık kültür
dergilerinin verdiği kuşe kağıt posterlerin
önlü arkalı olmasıdır. Daha önce tek
poster vardı ve arkası boştu. Bembeyazdı.
Gözümü alıyordu! O dönem yazdığım
Kafa dergisi idarecilerine söyledim, niye
iki poster vermiyorsunuz diye, önce
espri saydılar, tekrar ve tekrar söyledim
sonunda yaptılar. Akabinde tüm posterler
ikili oldu, beyazlık bitti. Bence çok da iyi
oldu; işlev kazandı, israf kaybetti!

Mustafa Satıcı

Odamda oturmuş kendime zorla dinlettiğim bbc radyosunda dönen muhabbeti anlamaya çalışıyordum. Programın sunucusu ile konuğu çağdaş besteci arasında 1917 rus devrimi

üzerine hararetle fakat seviyeli bir tartışma yaşanıyor. Çağdaş bestecinin bal gibi yapı yapı, ılık bir sesi var. Tek bir cümle içerisinde kendisini hem rus çarına hem de devrimi yapan halka benzetmeyi başarıyor. Tam bir pezevenk olduğu her halinden belli. Sunucu eline ender olarak geçen modern besteci tokatlama şansını kaçırmak istemediği için bestecinin üzerine üzerine gidiyor. Çağdaş besteci muhtemelen tek çocuk olduğu için o güne kadar "ya sus allasen, saçma sapan konuşuyorsun" diyeni olmamış. Ne yapsa, ne dese "benim akıllı oğlum, dahi oğlum" diye kudurtulmuş. Bizim babaeski anadolu lisesinde de vardı bunlardan. Anneleri babaları okul basıyordu, coğrafyacının, ingilizcecinin üzerine yürüyorlardı "düşük not veriyorsunuz çünkü benim oğlumun fen lisesini kazanmasını istemiyorsunuz" diye. Oğlumuz fen lisesini kazanacak, modern besteci olacak, atonal besteler yapacak, insanlara kan kusturacak. Siz bunu istemiyorsunuz. Coğrafyacı da "ben sadece öğretmenler odasına gitmek ve bir daha da oradan çıkmamak istiyorum" diyemediği için bu kaplan insanlarla çıplak elleriyle boğuşmak zorunda kalırlardı.

İngilizcem bbc sunucusuyla modern bestecinin seviyeli tartışmasına yetişmiyor. Analı bacılı kavga olsa net anlarım, yıllarca alt yazılı sopranos izledim. Nelerini duydu bu kulaklar. Üstüne 1917 rus devrimiyle ilgili de hiçbir şey bilmiyorum. Tartışmayı takip etmeye çalışırken beynimin ingilizce anlayan kısmı tarih anlayan kısmı birbirlerinden kopup ayrı yönlerle doğru sürüklenmeye başlıyorlar. Zayıf olan bbc nin vahşi kültürel ortamında çakalların yirticıların öğle yemeği olacak. Sunucu "peki, sanırım anlaşılmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek" diye altın bir gülücük salıyor ortama. Şimdi modern bestecinin "bozuk piyano için ufak bir vals" isimli parçasını dinleyeceğiz. Parça adından ne anlaşılıyorsa o. Belki şöyle tarif edebilirim: Bir keresinde kullandığım arabanın kontrolünü kaybetmişim.

Takla atmadım ama araba kendi etrafında baya bir döndü. Kontrolü sağlayıp arabayı durdurduğumda yolun doğru tarafında, doğru yöne doğru baktığımı fark ettim. Tam 360 derece dönmüştüm. Ölmediğime değil, arabayı döndürmekle falan uğraşmayacağıma sevinip arabayı tekrardan çalıştırdım, gideceğim yere doğru sürmeye devam ettim. Beş dakika sonra beş dakika önce yaşanan olayları idrak edip dev panik atak geçirdim ve arabanın kontrolünü yeniden yitirdim. Bu sefer kontrolsüzce dönen arabanın içinde otururken bilincimin tamamen açık olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Ne düşünüyorum, ne hissediyorum diye kendimi

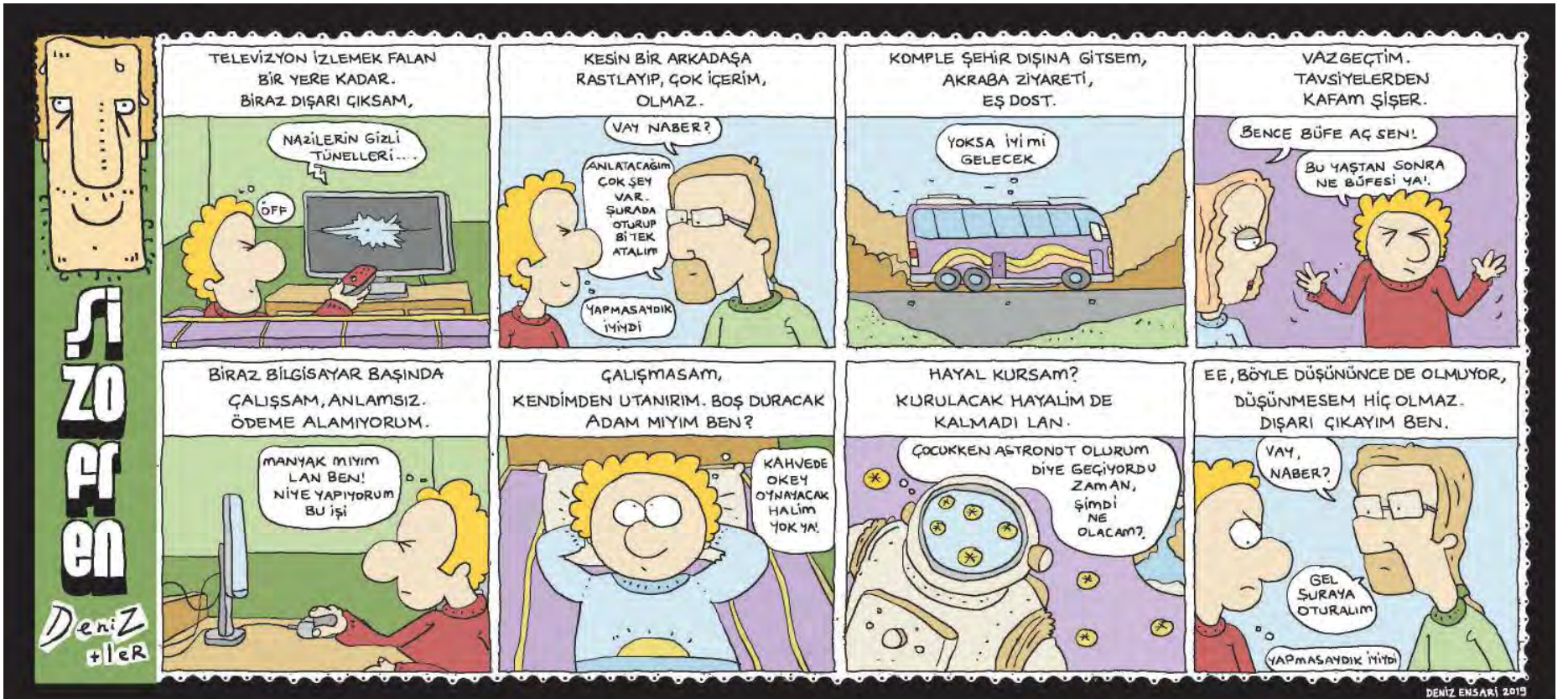

yokladım. Ailemi mi düşünüyorum? Kendim için mi endişeleniyorum? Arabaya zarar gelirse babam beni sürgüne yollar diye mi korkuyorum?

Hayır. Zihnimde tekrar tekrar dönüp duran sadece tek bir cümle var: Ne gerek vardı? Şimdi bozuk piyano için küçük bir vals parçasını dinlerken de aynı cümle başka hiçbir cümleye yer bırakmayacak şekilde beynimin içinde genişliyor: Ne gerek vardı?

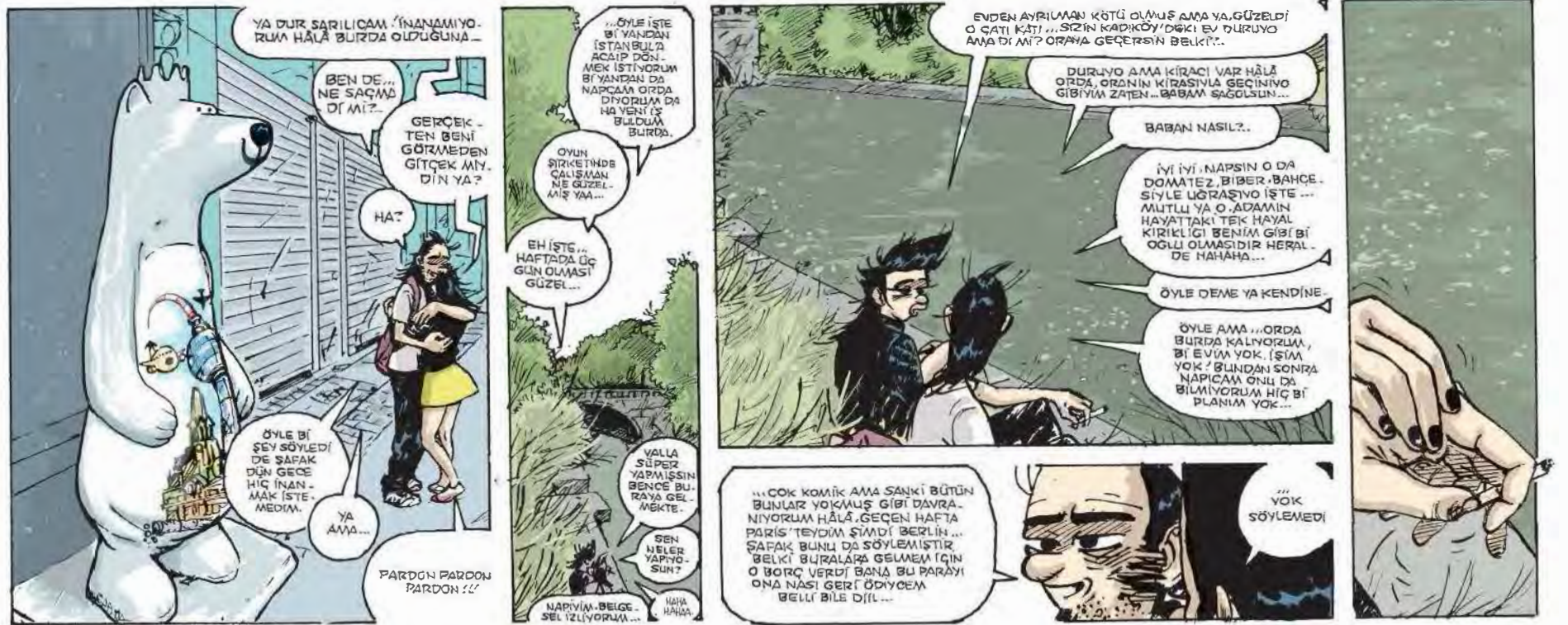
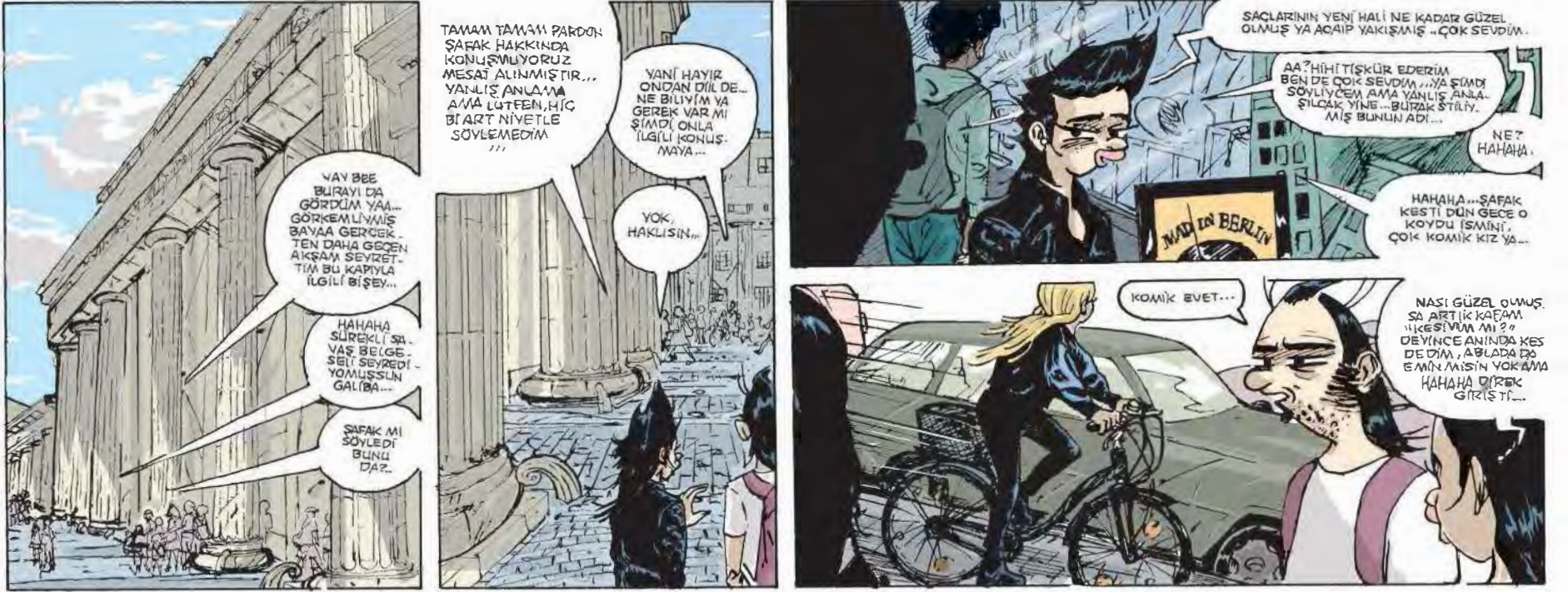
Tamam artık yeter, ellerim karıncalandı, youtube açıyorum zenci rapçiler metal şarkılarına reaksiyon gösteriyor videosu izleyeceğim derken kapı çaldı.

Kendimi kastığım için yerimden biraz zor kalktım, duvarlara tutuna tutuna kapıya varabildim. Yıllar önceki kazayı hatırlamak, vücudumu tekrar o travma sonrası pelte haline sokmuştu. Kapıyı açtım; karşımda elinde beyaz gül tutan bir bayan, arkasında da bir çuval beyaz gül taşıyan bir beyefendi vardı. Şimdi bu kadının kollarına bayılısam, ne güzel rönesans tablosu gibi bir şey oluruz. "Geçkin Sevgilisinin Kollarında Bayılan Genç Aşık ve Çuvala Gül Taşıyan Eros, tuval üzerine yağlıboya, circa 1350". Bayılmama fırsat vermeden bayan beyaz gülü elime tutuşturuyor, "ben muhtar adayınızım, oyunza talibim" diyor. "Benim ikametgahım sizin kalbinizde gözüktüyor, onu nasıl tekrar şişli'ye alabiliriz?" diye flörtlü şaka yapmak bir an için aklımdan geçti ama onun yerine "benim ikametgahım göztepe'de, ben orada oy kullanacağım, size başarılar, isterseniz gülü geri alabilirsiniz" diyorum. "Gül kalsın, seçimden sonra da gelin sizin ikametgahınızı buraya aldırırım." diyor. Muhtar adayımızla flört mü ediyorum? Ne gerek vardı?

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: İzzet Öky

Devam edecek

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Erzurum'da kar yağıyor/ Ben olsam da kimseler yok istasyonda!"

Edip Cansever

Mart geldi. (iki sessizin sertçe çarpışması—cart curt' vari, biraz nobran/nadan bir hava mı sanki isminde—aşırı mı alinganim—) Zaten adı, ölümlerle, felaketlerle, yıkımlarla beraber anılan Mars'dan. (Roma savaş tanrısı Mars

"Martius") Hem savaş hem bereket/tarım marım işleri birlikte yalnız. İkisinin de tanrısı. Yine o bizim malum ikili: Zuhur ettiler; Ölüm/doğum. (hoş geldiniz) Ölüm kısmı dağlara taşlara da; diğeri; o diğerinden naapsan etsen kurtulamazsın bu ay. (hele hele bizim, bu oturduğum tepede) Gözünü de kapasan beyhude; hep yanı başında. Beyninin içinde. O burğu.

Kedi sayhaları. Şehvet duygusunun ete kemiğe; çok daha beter'i bir "ses"e de (epey epey şiddetli bi sese hem) bürünüp feryat figan, çığlık çığlığa sokakları dolanıp durduğu ay. Bir ses haline gelmiş "Şehvet" Avaz avaz bağırıp çağırıyor, kıyameti kopartıyor şehvet. (hepsi "doğum"a, onun için) O gerilim kolay iş değil. ("Kapatıyorum balkonu/ Duymak istemiyorum ağıtı" diye yazmıştı Lorca) Bu, ağıt'ın mağıtın tam tersi

gerçi; ama işte şiddet/ celâleti aynı. İç paralayıcı. (medet, amman medet) Balkon kapasan hava. Kapattım işte. Nafile.

(bundan beteri herbiri yediyüz kiloluk deniz aslanlarının birbirlerinin ağzını burnunu koparta koparta kan revan içinde yaptıkları o çiftleşebilme mücadelesine şahid olmak olur herhalde—erkekler dışı için kapışıyor—neyse ki çok çok uzaklarda olup bitiyor o işler)

Yalnız erkekler hep daha fazla hevesli sanki. Kedilerde de öyle

aynı. Kızlar hep istemiyor havalarda araba altlarına kaçıp kaçıp duruyor. "Bayan istemiyor işte" tarzında tecavüzden kurtarır havalarda müdahale etmişliğim var. (Erkek kedi meğer ölümü mölümü göze almış. Ben nereden bileyim. Bana o bakışı o dikleniş. Hâlâ gözümün önünde)

"Erkek mi daha çok zevk alır cinsel ilişkide, yoksa kadın mı?"

Durun bir dakika. Telaşlanmayın.

(Haydar Dümen'e sorulan sorulara az benzemiyor değil, farkındayım, tamam)

Açıklayabilirim. Bir kere çok "hafif/ süflü" bulduysanız yukarıdaki sorudaki

"sorunsal/ problematik"i eğer, (ilk taşı bu çeşit basit meselelerle ilgilenmeyen o ulvi kişi—ayaklarına doğru...—)

Ben değil zaten soru. Maalesef değil. Ben kimim ki. Bir zavallı, bir ölümlü. Bana mı kalmış bu işler. Tanrılar soruyor o soruyu; Evet. Birbirlerine. (sormuşlar yani) Herhangi bir tanrı da değil hem

ha; Tanrılar tanrısı, koskoca "Zeus" ile karısı Baş tanrıça "Hera" O ikisi oturmuş tartışıyorlar karı koca. O

yukardaki mevzuyu. Olimpos'un taa tepesinde. Devamı şöyle: Önce soruya dönelim. "Erkekler mi daha çok

yoksa kadınlar mı" Bunu konuşuyorlar. Yalnız yanlış

Edip Cansever 1928-1986

yemezler..." falan filan gibisinden. Yani "en çok zevk

anlaşılmamasın, "Bir erkekler alırız zevkin fazlasını, siz kim oluyorsunuz hahay" tarzında bir şey değil tartışma ama; tam tersi: Yani şöyle; "Bırakın bu ayakları, numara yapmayın, esas zevki siz alıyorsunuz,

işin hammalığı bize kalıyor, yemezler..." falan filan gibisinden. Yani "en çok zevk

veren benim" meselesi. O şekil. Bunlar car car didiyorlar Tartışma bir türlü bir sonuca ulaşmıyor. Nasıl ulaşsın. Şöyle bir

çare geliyor akıllarına; "Aa, gidip Teiresias'a sorsak ya" Niye o? Çünkü baş tanrıça

Hera, bizzat (bir başka mevzu vesilesiyle kızıp) kendisini (Teiresias'ı yani) erkekken

bir kadın haline getirmişti. ("ağır bir ceza olarak" kadın etmek?) Hal bu şekil olunca

Teiresias, hem erkek olmayı hem de kadın olmayı; ikisini birden tecrübe etmiş yegâne/

ünik/unique/biricik kişi olduğundan; ondan

başka kim bilecek ki? (bir "kastrasyon" olayı sanmayın ha, kadın olarak hamile kalıp çocuk bile doğurmuşluğu vardı kendisinin)

Evet. Zeus'la zevcesi Hera, soruyorlar o yukardaki soruyu: "Söyle Teiresias," diyorlar: "...Kadın mı, erkek mi, hangisi daha çok zevk alır cinsel ilişkide?"

Teiresias'ın cevabı efsane; (pardon, tamamı efsane zaten) Diyor ki: "Hahhah ha, kıyas bile kabul

etmez, kadınlar alır en büyük zevki" "...Hem de zevki ona bölerse

sadece tek bir parçası düşer erkeklerle, dokuz misli daha fazla zevk

alır kadınlar, tam dokuz misli" (Herneyse bunları uluorta söylemeyin, "yok siz bilmemne falan filan")

Baş tanrıça Hera hiddetten kuduruyor. ("ne dedin sen, ne dedin sen") Zavallı Teiresias'ın

gözlerini kör ediyor bu sefer. (riskli işler, dedim

ben) Ama Neyse ki şöyle bir şey daha oluyor; Cevabı duyunca bıyık altından sırıtan Zeus, yanına gidip kulağına

eğiliyor: "Üzülme Teiresias, ben sana "kehanet" gücü veriyorum, hem de yedi can verip ömrünü uzatıyorum"

Çok çok ünlü bir kahin oluyor Teiresias. Çok çok ünlü.

Yalnız, "onda bir zevk alıyormuşuz, rezillige bak, adaletin bu mu" gibisinden

karalar bağlayıp gizli gizli ağlayacağına neden o kadar seviniyor. (tartışmayı kazansan ne yazar) Hayret! İşte erkek

saflığı. Ne de olsa. "Var ya, aşırı zevk verdin, öle böyle değil, aslansın" de, yeter ona.

Herneyse, Mart'la daha işim vardı. Ama yerim bitti...

Yazıyı, bizim transseksüel kahin; Teiresias'ın anısına; dünyada ilk kez

cinsiyet değiştirme ameliyatı olmuş Lili Wegener'in yaşamış olduğu trajediden,

çektığı acılardan yola çıkılarak gerçekleştirilmiş o muhteşem film

"Danish Girl"/"Danimarkalı Kız"(2016) izlemenizi tavsiye ederek bitireyim.

(eğer izlemediyseniz, mutlaka izleyin bence)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

teiresias

Zeus ve Hera

ESNEK ile GENİS

Yetkin
Gülmen

MACERA ADI: WD-40 (200 ML)

BÜ MACERANIN SONU

Bugün dünya çevre günümüştür. Kutlayalım.

Bugün de oop toplama günümüştür. Onu da kutla...

Bugün de dünya sağgeçti günümüştür. Kutla...

Dün de evlilik yıldönümümüzüştür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

